

om, er, hvorvidt det nu under disse Forhandlinger, efter at der er reist og vedblivende reises saa megen Strid om Nødtigheden af at bygge store Pantserfibe, er forsvarligt at gaa til at bygge et Skib til saa stor en Sum som over 5 Millioner Kroner. Det er Spørgsmaalet, og Striden dreier sig altsaa ubelukkende om dette: Skal der gives Bemyndigelse til at bruge 5 Mill. Kroner eller kun til at bruge mellem 2 og 3 Millioner Kroner? Spørgsmaalet er mellem en Bevilling paa 5 Millioner og en paa 2—3 Millioner. Et saadant Spørgsmaal, vil man vistnok indrømme mig, er et saa rent og klart Bevillingsspørgsmaal, som noget Spørgsmaal kan være, og det staaar herved i Forbindelse med tidligere Love eller Forudsætninger eller med tekniske Stridigheder, som vi slet ikke indlade os paa; det er et rent økonomisk, finantsielt Spørgsmaal. Fra et finantsielt Synspunkt sige vi: Nu at binde 5 Millioner Kroner til et Skib forekommer os at være hasarderet, det er os for dyrt, vi gaa ikke til saa højt en Bevilling eller til saa store Løfter, men vi ville gaa til mellem 2 og 3 Millioner, da det har viist sig, at Regjeringen er istand til for denne Sum at tilveiebringe et Skib efter en Type, som den har godkjendt og har erkjendt for at være en „større“ Skibstype.

Altsaa de tre Spørgsmaal, hvorom det dreier sig, ere rene og skære Bevillingsspørgsmaal og ikke en Smule Andet. Det første er et Bevillingsspørgsmaal, om man skal bevilge til Embedsmændenes Dyrtidstillæg den Sum, der bliver nødvendig, naar man gaar til 4,400 Kr. som Maximalgrænse, eller kun den, som bliver nødvendig, naar man gaar til 2,500 Kr. som Maximalgrænse. Det andet er Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal forsøge Lilstudet til Universitetet til 150,000 Kr. eller blive staaende ved de hidtilværende 50,000 Kr., og det tredje Spørgsmaal er Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal bevilge 2—3 eller 5 Millioner til et Skib. Jeg tror ikke, at noget Spørgsmaal kan staa klarere som rene, pure Bevillingsspørgsmaal end disse tre Spørgsmaal, det er endda, om jeg maa sige, lovlig smaa Bevillingsspørgsmaal, og om disse ikke overordentlig store Bevillingsspørgsmaal er det nu, at hele Landet sættes i Bevægelse, for at tvinge disse Spørgsmaal igjennem mod Folkethingets Modstand. Man har opløst to Gange paa den, holdt Landet spævendende paa en midlertidig Finantslov i et Aar og er nu tilfjends at gjøre, efter de Udtalelser, man læser og hører, jeg havde nær sagt, hvad det skulde være. I Anledning af saadanne Spørgsmaal er det, at man taler om „tomme Num“, der opstaa, naar disse tre uendelig vigtige Spørgsmaal ikke blive løste paa en tilfredsstillende Maade, og om „sørgelige Eventualiteter“. Det er aldeles ufatteligt, mine Herrer! jeg tror, at Alle maa være enige med mig om, at der maa ligge Noget bagved.

Det kan ikke være disse Spørgsmaal, der give Anledning til Striden, det er en Umulighed, thi var det kun dem, maatte Regjeringen for længe siden have sagt: Det kunne vi ikke sætte igjennem, det lade vi ligge. — Jeg tror sandelig ikke, at Nogen vilde have fundet det Umagen værdt, for at tvinge saadanne Bevillinger igjennem, at gjøre Brud paa sine egne, gjentagne Gange udtalte Principer om, hvorledes Stridigheder paa Finantsloven skulde afgjøres. Der maa altsaa ligge Noget bagved disse tre Spørgsmaal, som maa gjøre, at de ere stegne til den Høide og have gjort Bemytterne i den Affekt, som de have gjort. Og hvad er da det? Ja, der er man atter vanskeligt stillet, vore Modstandere have det ene Aar det Ene, det andet Aar det Andet, der ligger bagved, deres politiske Betyrninger være saa ofte. Der har været en Tid, da hele Parlamentarismen laa bagved, det var i Sommer, og i Efteraaret blev det rent galt med Parlamentarismen. Saa begyndte man at se paa Sagen og tænke sig om, om det virkelig skulde være Parlamentarismen, der laa bagved det Spørgsmaal, at Folkethinget sagde Nei til tre nye Bevillinger, saa maatte den jo have ligget bagved mange Hundrede Gange før og slet ikke være opdaget. Saa kom man da til den Erkjendelse, at den laa der ikke, pludselig taug man, eller om det var en Brochure, der udkom, der bevirkede det, eller om det var Modstanden fra forskjellige Sider, det gif med den Skraek for Parlamentarismen, som det altid gaar hertillands, naar man overdriver Noget for grovt, saa vaagner det danske Folks funde Sands alt for meget, og saa bliver det afleveret til komisk Behandling. Jeg tror, at Paastanden om Parlamentarismen er afleveret til komisk Behandling; jeg tror ikke, at der er Nogen, der virkelig med Anstand nu kan gjentage denne Paastand, i ethvert Tilfælde kan man ikke gjøre det, uden at der bliver leet deraf. Vi have heldigvis denne Gang endnu været fri for Spørgsmaalet om Kongens Ret; det spillede jo ogsaa dengang en Rolle, men da man ikke endnu har brugt Kronen til at dække vore politiske Videnfaber, skal jeg ikke komme ind herpaa; der var ganske vist en Tid, da man gjorde det. Saa har man sagt, det er ikke mere Parlamentarismen, men det er Folkethinget, der vil tvinge Landstinget og vil distere Finantsloven. Men, mine Herrer! for at faae at vide, om der er Tale om at tvinge, og hvem, der vil tvinge, synes jeg, at der er en ganske simpel Wei at gaa, idet man spørger: hvem ler det, som forlanger? det er dog den, der forlanger, der vil tvinge, og ikke den anden Part. Naar en Mand kommer til mig og siger: Giv mig Penge, og jeg siger Nei, og han saa siger: Vi blive Uvænnere, hvis Du ikke giver mig de halve, saa er det dog ham, der vil afvinge mig de halve og ikke mig, som vil tvinge ham, fordi jeg ikke vil give Noget. Det Samme gjælder